

สารบัญ

1

พระสวด 11

2

โรยกำยาน 67

3

พระเทศน์

•

เจ้าภาพกล่าวความรู้สึก 135

4

งานเลี้ยงอาหาร
หลังพิธีคืนเพ้าศพ 187

5

ห้องแต่งตัว 263

SAMPLE

แนะนำตัวละคร

สีโบอิ เซโซ (ผู้ล่องลับ)

อดีตครู ชายผู้เปรียบเสมือนพ่อพระผู้มุ่งมั่นเพื่อการศึกษาในอุดมคติ ด้วยจิตวิญญาณซึ่งไม่คำนึงถึงตัวเอง และเป็นที่รักของทุกคน ทว่า...

สีโบอิ ฮารุมิ

ลูกสาวของสีโบอิ เซโซ เป็นครูโรงเรียนประถมตามรอยพ่อ รูปร่างหน้าตาสะสวย มีนิสัยเอาจริงเอาจัง

สีโบอิ โทโมมิ

น้องสาวของฮารุมิ นักแสดงไร้ชื่อเสียง มีนิสัยรักอิสระ ตรงข้ามกับพี่สาว

ไซกิ นาโอมิตสึ

ลูกศิษย์ของสีโบอิ เซโซ เป็นผู้จัดการซูเปอร์มาร์เก็ต รูปร่างสูง หน้าตาดี เคยเป็นเพื่อนร่วมรุ่นโรงเรียนเดียวกับฮารุมิในสมัยมัธยมปลาย

แจจิชึ โยชิโนริ

ครูวิชาพลศึกษา อดีตเพื่อนร่วมงานของสีโบอิ เซโซ เป็นครูปีศาจ ผู้ปกครองนักเรียนอย่างเข้มงวด เป็นที่หวาดกลัว

โคบุระ ฮิโรโกะ

แม่บ้านสูงวัย อาศัยอยู่บ้านข้างๆ ครอบครัวสีโบอิ รูปร่างอวบ มีนิสัยชอบวุ่นวายเรื่องคนอื่นเล็กน้อย

อายุกาเว มากิ

ลูกศิษย์ของสีโบอิ เซโซ อาศัยในอพาร์ทเมนต์ “เมซง มงบล็อง” ซึ่งตั้งอยู่ในรั้วเดียวกับบ้านครอบครัวสีโบอิ รูปลักษณ์ภายนอกเป็นสาวแกล

เกราชิมะ ยู

หนุ่มศิลปินตลกไร้ชื่อเสียง อาศัยในอพาร์ทเมนต์ “เมซง มงบล็อง”

SAMPLE

1

အသံ

SAMPLE

เจ้าหน้าที่บริษัทจัดพิธีศพ

วันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายนปี 2013

ณ ศูนย์จัดพิธีศพอาชางายะ เขตชุนงนามิ กรุงโตเกียว

ห้องจัดงานใหญ่คลาคล่ำด้วยแขกเหรื่อที่มาร่วมพิธีคืน
เผาศพของสึโบอิ เซโซจนแทบล้นห้อง

และแทบทุกคนร้องไห้

นาน ๆ ทีอย่างเวลาคนใหญ่คนโตของบริษัทใหญ่เสียชีวิต
อาจมีแขกเหรื่อมาร่วมไว้อาลัยมากกว่านี้ก็จริง แต่ในพิธีพวกนั้น
คนที่ไม่ได้ใกล้ชิดกับผู้ตายอย่างเช่นพวกพนักงานหนุ่มสาว
จะถูกเกณฑ์มาร่วมงานด้วย จึงไม่ได้มีคนร้องไห้มากนัก ทว่าพิธี
คืนเผาศพวันนี้ ราวแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของแขกเหรื่อจำนวนมาก

มีน้ำตาให้เห็น เป็นภาพที่แปลกประหลาดแม้กระทั่งในสายตา
ของเจ้าหน้าที่บริษัทจัดพิธีศพอย่างพวกผม

ในงานมีแขกเป็นเด็กเยอะด้วย ส่วนใหญ่แล้วเด็กที่มาร่วม
พิธีศพมักจะไม่ค่อยเข้าใจพิธีและได้แต่ทำหน้างั้น แต่วันนี้ไม่ได้
เป็นเช่นนั้น เด็กชายวัยประถมต้นแต่งตัวเหมือนคนทั่วบ้านเพื่อหา
เสื้อผ้าที่สีออกดำๆ มาสวม กำลังแหงนหน้ามองรูปถ่ายผู้ล่วงลับ
ร้องลั่นว่า “คุณครูสีโบอิ! คุณครูสีโบอิ!” พร้อมร้องไห้โฮ ส่วนเด็ก
สาวประมาณ ม.ต้นสวมชุดนักเรียน ตัวค่อนข้างเตี้ย ซึ่งกำลังลูบ
หลังเด็กชายคนนั้นก็มียศหน้าตาเมื่อดูให้เห็นเช่นกัน

นักเรียนเหล่านี้มีตั้งแต่ชั้นประถมต้นไปจนถึง ม.ปลาย
และไม่รู้ทำไมถึงสวมชุดนักเรียนค่อนข้างโทรมเหมือนกันหมด
หลังจากญาติผู้ล่วงลับโรยกำยานเสร็จ บรรดานักเรียนก็โรยกำยาน
บ้าง ก่อนจะเดินสะอึกสะอื้นออกจากงานไปกับพวกผู้ใหญ่ที่พามา
ส่วนพวกผู้ใหญ่ที่พาลูกหลานมาก็ดูเหมือนจะพยายามกลืนน้ำตา
เวลาอยู่ต่อหน้าเด็ก ๆ แต่ก็กลืนไว้ไม่ได้ เสียงร้องไห้โชนำปวดใจ
ของพวกเด็ก ๆ ที่ออกจากงานไปแล้วยังส่งผลให้เสียงร้องไห้
สะอึกสะอื้นดังไปทั่วห้องจัดงานจนเสียงพระสวดแทบจะถูกกลบ
บอกตามตรงว่าผมเองก็เกือบร้องไห้ชนิด ๆ ตามไปด้วย

ได้ยินมาว่าสีโบอิ เขาไซ้ผู้ล่วงลับเป็นคนดีมาก

พิธีศพที่มีเด็กจำนวนมากมาขนาดนี้ร้องไห้ โดยปกติแล้ว
จะมีก็แค่พิธีศพของเพื่อนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันที่เสียชีวิต
จากอุบัติเหตุเศร้าสลดเท่านั้น ทว่าคุณสีโบอิผู้นี้เสียชีวิตเมื่ออายุ
หกสิบแปดปี เป็นชายชราเต็มตัว ถ้าเทียบกับอายุขัยเฉลี่ย

ในปัจจุบันแล้วอาจจะเสียค่อนข้างไวก็จริง แต่ก็คงจัดอยู่ในเกณฑ์ปกติ อีกทั้งสาเหตุการเสียชีวิตยังไม่ใช่เรื่องที่ชวนให้คนสงสัยเห็นใจ อย่างเช่นประสบอุบัติเหตุเคราะห์ร้ายหรือช่วยเหลือเด็กจมน้ำจนเสียชีวิตเอง แต่เป็นหัวใจล้มเหลว พูดตรงๆ ว่าพบเห็นได้ดาษดื่น

แต่จากประสบการณ์การทำงานบริษัทจัดพิธีศพมาเกือบสิบปี นี่อาจเป็นครั้งแรกที่ผมเห็นคนร้องไห้เยาะขนาดนี้ ผมได้ยินว่าสมัยยังมีชีวิตคุณลีโบเคยเป็นครูโรงเรียน ม.ต้น การที่มีคนรักใคร่เขามากขนาดนี้แปลว่าเขาคงเป็นครูที่ดีมาก เหมือนอย่างคุณครูคิมปาลิในละครเรื่องดัง...เอ๊ะ แต่ถ้าเขาเป็นครูโรงเรียน ม.ต้น แสดงว่าเด็กเล็กคนเมื่อกี้ก็ไม่ใช่ลูกศิษย์เขาสี แต่ก็ดูไม่น่าใช่ญาติสรุปว่าเกี่ยวข้องกันยังไงนะ

เอาเป็นว่าในพิธีคืนเผาศพวันนี้ แยกเหวี่ยงทุกคนต่างอาลัยอาวรณ์ผู้ล่วงลับจากใจจริง ถือว่าบรรยากาศดีเยี่ยม ถึงพูดแบบนี้อาจไม่สมควรสักเท่าไรก็ตาม พวกผมเลยพลอยรู้สึกสำรวมไปด้วยโดยอัตโนมัติ ผมจะตั้งใจอธิษฐานให้ผู้ล่วงลับไปสู่สุคติ จัดความคิดฟุ้งซ่าน และทำงานให้เรียบร้อยไม่ขาดตกบกพร่องดีกว่าจะได้เป็นประโยชน์ต่อเจ้าภาพด้วย พอคิดอย่างนี้ผมก็หันมองสุภาพสตรีซึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งครอบครัวผู้ล่วงลับ

เฮ้อ...แต่เจ้าภาพวันนี้ ลูกสาวของคุณเชโซ เธอชื่อคุณฮารุมิหรือเปล่าละ เธอหน้าตาสวยชะมัด ยิ่งสวมชุดดำยิ่งดูมีเสน่ห์จริง ๆ ถ้าคนสวยแบบนี้มาร้องไห้ให้เห็นต้องอยากเข้าไปกอดแน่ ๆ

เฮ้ย ไม่ไหวเลย เพิ่งจะขจัดความคิดฟุ้งซ่านไปได้หยก ๆ กลับคิดฟุ้งซ่านไม่หยุดอีกแล้วสิเรา!

สีโบอิ ฮาธุมิ

ระหว่างฟังพระสวด ฉันแหงนหน้ามองรูปถ่ายผู้ล่วงลับจากที่นั่ง
ครอบครัพล้วนน้ำตาก็ไหลเป็นรอบที่สิบกว่าๆ ในวันนี้

ช่วงนี้พ่อชอบบ่นว่าไม่ค่อยสบาย แต่ก็ยังบอกว่าคนแก่ก็ต้อง
มีเจ็บตรงโน้นปวดตรงนี้เป็นธรรมดา สุดท้ายก็ไม่เคยไปตรวจ
ที่โรงพยาบาลเลย จนกระทั่งล้มลงที่บ้านและถูกรถพยาบาลหามไป
และจากไปง่าย ๆ อย่างนี้

พอลองนึกย้อนดู แม้ก็เป็นแบบนี้เหมือนกันจนกระทั่ง
เสียชีวิตเมื่อสี่ปีก่อน ทั้งพ่อและแม่เกลียดโรงพยาบาล และเชื่อมั่น
ในสุขภาพของตัวเองจนเกินเหตุ ถ้าสังเกตเห็นความผิดปกติ
ของร่างกายตัวเองและรีบไปโรงพยาบาลให้เร็วกว่านี้ บางทีทั้งสอง
อาจมีชีวิตยืนยาวกว่านี้อีกสักหน่อยก็เป็นได้

แต่วันนี้ฉันกลับขมขื่นกว่าตอนพิศพของแม่ตั้งหลายเท่า
ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความรู้สึกสูญเสียว่าฉันไม่เหลือทั้งพ่อและแม่
แล้วก็จริง แต่เหตุผลสำคัญเป็นเพราะสีโบอิ เซโซ นอกจากจะเป็น
พ่อสุดที่รักของฉันแล้ว ยังเป็นครูต้นแบบที่ดีที่สุดด้วย

พ่อปฏิบัติต่อลูกศิษย์ทุกคนด้วยความรักเหมือนลูกแท้ๆ
โดยไม่มีแบ่งแยก เป็นแบบอย่างของครูที่ดีโดยแท้จริง พ่อเคย
ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นถึงครูใหญ่โรงเรียน ม.ต้น แต่ก็ไม่เคยถือตัว
แม้แต่หน่อย แม้จะมีตำแหน่งบริหาร แต่ก็ยังให้ความสำคัญต่อการ
ใกล้ชิดนักเรียนเป็นอันดับหนึ่งเหมือนเดิม พ่อเคยริเริ่ม “เปิดห้อง
ครูใหญ่” โดยให้นักเรียนที่ไม่ค่อยยอมมาโรงเรียนแวะเวียนมาที่

ห้องครูใหญ่ได้แบบสบาย ๆ เพื่อที่พ่อจะได้สอนเนื้อหาพื้นฐานให้แบบไม่บังคับฝืนใจ เรื่องนี้ได้รับความสนใจจนมีผู้ขอมาลังเกตการณ์เพื่อศึกษาอยู่เรื่อย ๆ พ่อเคยได้รับคำสรรเสริญว่าเป็น “ครูใหญ่คาริสมา” และ “พ่อพระแห่งการศึกษา” ด้วย แต่พ่อก็ไม่เคยลืมที่จะนอบน้อมถ่อมตัวแม้แต่วันทีเดียว

หลังจากเกษียณเมื่ออายุหกสิบปี พ่อก็ยังมุ่งมั่นเพื่อการศึกษาในอุดมคติเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน แม้พ่อจะสามารถเป็นครูต่อได้ด้วยระบบขยายอายุเกษียณ แต่พ่อไม่เลือกทางนั้น กลับไปเข้าร่วมองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรซึ่งทำงานช่วยเหลือเด็ก ๆ ตั้งแต่ชั้นประถมถึง ม.ปลายที่ครอบครัวมีฐานะยากจนหรือไม่ยอมไปโรงเรียน อย่างที่เรียกง่าย ๆ ว่าเด็กเหลือขอ พ่อจะทิ้งรายได้และสภาพแวดล้อมที่มั่นคง แล้วอุทิศตนให้แก่การมอบโอกาสให้เด็ก ๆ ที่ด้อยโอกาสได้ทดลองเรียนหรือกลับมาเรียนหนังสืออีกครั้ง แม้สิ่งที่พ่อทำนี้จะไม่ใช่สิ่งที่เลียนแบบได้ง่าย ๆ แต่สำหรับครูโรงเรียนประถมที่ยังอาศัยอยู่บ้านพ่ออย่างฉันนั้น การที่มีต้นแบบที่วิเศษอยู่ในบ้านเดียวกันทำให้ฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าฉันต้องเอาจริงเอาจังบ้าง

นอกจากนี้พ่อยังนำเงินที่เฝ้าเก็บหอมรอมริบมาหลายปีโดยไม่เคยใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย รวมกับเงินชดเชยเกษียณอายุมาลงทุนสร้างอพาร์ทเมนต์บนสวนกว้างซึ่งซื้อเก็บไว้ตั้งแต่สมัยที่ที่ดินยังมีราคาถูก แล้วปล่อยห้องให้เช่า พ่อทำความสะอาดและบำรุงรักษาอพาร์ทเมนต์เอง ไม่ยอมจ้างบริษัทมาจัดการ เพื่อจะได้ประหยัดค่าใช้จ่าย และจะได้นำรายได้จากการเช่าห้องนี้มาใช้จ่ายหลังเกษียณ

แต่พ่อเป็นคนใจดี คิดค่าเช่าต่ำกว่าราคตลาดมากจึงแทบไม่ได้
กำไร

พ่อให้ความสำคัญแก่ทั้งลูกศิษย์ ผู้เช่าห้อง ครอบครัว
เพื่อนฝูง รวมไปถึงเพื่อนบ้าน ไม่เคยใช้จ่ายฟุ่มเฟือย หลังเกษียณ
ก็ยังสวมแต่ชุดวอร์มที่ได้จากโรงเรียน ม.ต้นที่เคยทำงานเป็น
ชุดประจำวัน นอกจากนี้พ่อยังทำแปลงผักเล็กๆ ในสวน และแบ่ง
ผักที่ปลูกได้ให้เพื่อนบ้าน ชีวิตเล็กๆ ของพ่อมีแต่ทุ่มเทเพื่อคนอื่น
ในฐานะลูกสาว ฉันเองก็เคยสงสัยอยู่เหมือนกันว่าพ่อบอกใจกับการ
ใช้ชีวิตแบบนี้แน่หรือ แต่พ่อก็คงใช้ชีวิตแบบอื่นไม่เป็น

ผลลัพธ์ของการใช้ชีวิตของพ่อปรากฏให้เห็นจากจำนวน
และสีหน้าอารมณ์ของแขกหรือที่มาร่วมพิธีคืนเผ้าศพในวันนี้
มีคนจำนวนมากมายขนาดนี้อาลัยอาวรณ์และเสียน้ำตาให้แก่
การจากไปของพ่อ นอกจากน้ำตาแห่งความเสียใจที่สูญเสียพ่อแล้ว
ฉันยังหลังน้ำตาแห่งความปลื้มปิติด้วย พ่อคือบุคคลที่ยิ่งใหญ่
เหลือเกิน

ทว่าฉันกลับไม่เคยได้ตอบแทนบุญคุณพ่อเลย ฉันไม่เคย
ให้พ่อได้เห็นฉันสวมชุดเจ้าสาว ไม่เคยให้พ่อได้อุ้มหลาน และเรื่อง
อาชีพครู ฉันก็ยังเทียบกับพ่อไม่ติด จนฉันต้องหลังน้ำตาให้แก่
ความไม่ได้เรื่องได้ราวของตน

“พี่ เข้มแข็งไว้นะ”

โทโมมิ น้องสาวผู้อ่อนกว่าฉันห้าปีกระซิบบอก แม้ฉัน
จะร้องไห้ไม่หยุด แต่ฉันก็ยังอุ่นใจที่มีน้องสาวคอยประคับประคอง
อยู่ข้างๆ อย่างนี้

น่าเสียดายที่กล่าวได้ยากว่าโทโมมิเป็นที่รักใคร่ของญาติ ๆ
เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน พวกญาติ ๆ มารวมตัวกันเป็นครั้งแรก
หลังจากไม่ได้เจอกันมานานเพื่อร่วมนิศินเผาศพ เราได้
พูดคุยกันสักครู่หนึ่ง แต่เวลาโทโมมิร่วมวงสนทนาแม้จะเพียงแค่ว่า
ข้าวครู พวกญาติ ๆ ก็พลันทำหน้าเศร้าทุกครั้ง เห็นแบบนี้ฉันก็ปวดใจ
จริงอยู่ว่าโทโมมิทะเลาะกับพ่อในวาระสุดท้าย ได้ยินว่า
ทั้งสองทะเลาะกันใหญ่โตทางโทรศัพท์ก่อนที่จะล้มลงแค่ไม่นาน
เธอก็ไม่ทันได้ดูใจพ่อ พวกญาติ ๆ รู้เรื่องนี้จึงยิ่งทำตัวเย็นชาใส่
โทโมมิ แต่วันนี้ฉันก็อยากให้ญาติ ๆ สนใจเรื่องการอำลาพ่อมากกว่า
แม้ใจจริงแล้วฉันเองก็มีเรื่องอยากพูดกับน้องสาวผู้ใช้ชีวิต
อิสระเสรีและย้ายออกจากบ้านเพื่อไล่ตามความฝัน แต่ถึงยังไป
โทโมมิก็คงเป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของฉันอยู่ดี ไม่มีสิ่งใดจะมา
ทดแทนได้

สึโบอิ โทโมมิ

พี่ร้องไห้ไม่หยุด ตัวฉันเองก็ร้องไห้อยู่เหมือนกัน แต่ในใจคง
เต็มไปด้วยความรู้สึกที่ต่างจากพี่โดยสิ้นเชิง ตลอดเวลาที่ผ่านมา
ในใจฉันมีแต่ความรู้สึกห่างเหินและความรู้สึกผิด

ฉันไม่มีสิทธิ์ร้องไห้ ไม่แปลกที่พวกญาติ ๆ จะไม่ไยดีฉัน

ในวินาทีสุดท้ายฉันก็ยังบาดหมางกับพ่อจนได้ เรื่องสาเหตุ
นั้นพูดง่าย ๆ คือฉันให้ความสำคัญแก่ความฝันของตัวเองมากกว่า

ความสบายใจของพ่อ แต่ฉันก็ไม่เคยคิดเลยว่าพ่อจะด่วนจากไปอย่างกะทันหันขนาดนี้ ถ้าฉันรู้อย่างนี้ฉันคงไม่พูดจาแบบนั้นใส่พ่อทางโทรศัพท์

ฉันเองก็รู้อยู่แก่ใจว่าไม่มีพ่อคนไหนจะแสนวิเศษและตรงตามอุดมคติแบบนี้อีกแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่พอใจในตัวพ่อเสมอ ฉันช่างเป็นลูกสาวที่แหย่เหลือเกิน

สำหรับคนเป็นครูแล้ว ดูเหมือนว่าพ่อจะเป็นบุคคลในอุดมคติโดยแท้ ทุกคนที่รู้จักพ่อในมุมที่เป็นครูต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพ่อปฏิบัติต่อลูกศิษย์ทุกคนด้วยความรักเหมือนลูกแท้ๆ โดยไม่มีแบ่งแยก แต่ฉันคิดว่าการปฏิบัติต่อลูกศิษย์เหมือนลูกแท้ๆ หากพูดอีกแบบหนึ่งก็เท่ากับว่าไม่ได้มอบความรักให้แก่ลูกแท้ๆ มากไปกว่าที่มอบให้ลูกคนอื่น และจริงๆ แล้วฉันก็รู้สึกไม่พอใจอยู่เสมอ ฉันอยากให้พ่อหันมาสนใจฉันมากกว่าลูกศิษย์บ้าง

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเส้นทางอนาคต เรื่องที่โรงเรียน หรือเรื่องความรัก ฉันอยากปรึกษาพ่อกว่านี้ แต่พอลับหอบงานมากมายกลับมาทำที่บ้าน พ่อเห็นพ่อทางตำราหรือเอกสารเกี่ยวกับลูกศิษย์อยู่ในห้องทำงาน ฉันก็รู้สึกผิดที่จะไปรบกวนพ่อ จนสุดท้ายก็ไม่เคยกล้าเข้าไปปรึกษา แต่ถ้าไปปรึกษาแม่ แม่ก็มักจะพูดแต่เรื่องความมุ่งมั่นตั้งใจมากกว่าจะพูดถึงอะไรที่เป็นรูปธรรม อย่างเช่นตั้งใจเข้า หรือถ้าตั้งใจต้องไปรอดแน่ และที่สำคัญคือถ้าจะปรึกษาเรื่องเรียน ฉันก็อยากปรึกษาพ่อซึ่งเป็นครูมากกว่า

ปรึกษาแม่ซึ่งเป็นแม่บ้านเต็มตัวและได้ยินมาว่าเมื่อก่อนเรียนหนังสือไม่เก่ง

ความไม่พอใจที่เคยอยู่ในใจฉันตลอดช่วงที่เป็นวัยรุ่นน้อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นการต่อต้าน แล้วสุดท้ายฉันก็แสดงออกเป็นการกระทำ

ทั้งที่ฉันเรียนจบมหาวิทยาลัยและเริ่มทำงานแล้ว แต่ฉันกลับทรยศความคาดหวังของพ่อแม่ด้วยการลาออกจากงาน ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วกระโจนเข้าสู่การละครเวทีซึ่งฉันหลงใหลมาตั้งแต่สมัยเรียน แต่อันที่จริงก่อนหน้านี้ฉันมีอยู่คนหนึ่งที่เคยคิดจะลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันแล้วไปเข้าคณะละครเวทีอยู่เหมือนกัน แต่ตอนนั้นแม่คัดค้านหัวชนฝาจนฉันล้มเลิกความตั้งใจ ทว่าสุดท้ายฉันก็ยังเลือกความฝันอยู่ดี

ฉันย้ายออกจากบ้านแล้วเริ่มใช้ชีวิตคนเดียว ทำให้ฉันห่างเหินกับครอบครัว

อย่างน้อยถ้าฉันมีงานเข้ามาบ้าง ฉันก็คงตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ได้ ทว่าโลกแห่งความเป็นจริงไม่ได้ง่ายดาย สมัยเรียนและสมัยทำงานบริษัทฉันเคยได้รับคำป้อยอว่าหน้าตาสะสวยน่ารัก บอกตามตรงว่าฉันก็เคยมั่นใจอยู่หน่อยๆ แต่พอเข้าสู่วงการบันเทิง คนที่สวยกว่าฉันมีอีกไม่รู้กี่คน และฉันยังแกล้งไปหน่อยที่จะเริ่มเข้าวงการโดยเริ่มนับตั้งแต่หนึ่ง

สุดท้ายฉันก็ไม่เคยได้มีผลงานสักชิ้นที่ทำให้พ่อแม่ได้ภาคภูมิใจในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ถึงฉันจะเคยออกทีวีและเคย

แสดงหนังอยู่บ้าง แต่แทบทั้งหมดก็เป็นแค่นักแสดงประกอบ และเคยมีบทพูดแค่สองครั้งเท่านั้น ฉันได้แต่อยู่ในคณะละครเวที โดยไม่เคยได้แสดงฝีมือ จนก้าวเข้าสู่วัยเลขสามมาได้สามก้าวแล้ว ถ้าเป็นคนในยุคดึกดำบรรพ์ อายุเท่านี้ก็เป็นไม้ไผ่ผ่องแล้ว

แต่แม้ฉันจะเป็นลูกอกตัญญูแบบนี้ พ่อก็ยังใจดีกับฉัน พ่อสนับสนุนความฝันของฉัน ผิดกับแม่ สมัยฉันเรียนพ่อยังเคยมาดูฉันแสดงในชมรมการแสดง และตั้งแต่ฉันย้ายมาอยู่ตัวคนเดียว และเริ่มทำงานแสดง พ่อก็ยังเคยส่งพวกอาหารกระป๋องที่มีคนให้พ่อแทนค่าขอบคุณในช่วงกลางปีและสิ้นปี รวมถึงผักที่พ่อปลูกเองในสวนมาให้ฉันด้วย

บอกตามตรงว่าฉันเกลียดแม่ ฉันมองว่าแม่เป็นศัตรู อย่างตอนที่แม่เสียเมื่อสี่ปีก่อน ฉันก็แทบไม่เสียใจเลย แต่พ่ออยู่ข้างฉัน และฉันก็พยายามให้ความสำคัญแก่พ่อเสมอมา

ทว่าในวาระสุดท้ายฉันกลับทะเลาะกับพ่อก่อนที่เราจะไม่ได้เจอกันอีกตลอดกาล ความรู้สึกผิดกับความรู้สึกกลัวโทษตัวเองพรั่งพรูจนน้ำตาฉันไหลพราก

“ไหวไหม”

ยูการี น้องสาวผู้มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องทเห่เห็นเราสองคน พี่น้องร้องไห้โหมไหวจึงเอ่ยถามเช่นนั้น ในบรรดาญาติๆ ที่มารวมตัวกันในพิธีคืนเฝ้าศพ ยูการีคือคนเดียวที่ไม่ได้เฝ้าหีบศพ ฉันพยายามพยักหน้าตอบเธอด้วยความรู้สึกขอบคุณ

ไซกิ นาโอมิตสึ

ครูสึโบอิเป็นครูที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ เขาเป็นครูที่ดีที่สุดที่บรรดาครูทุกคนที่ผมเคยพบเจอตั้งแต่สมัยประถมจนถึงมหาวิทยาลัย เขาเปรียบเสมือนพ่อพระ

ระหว่างหม่อพังพระสวดขณะต่อแถวรอยก่ายาน ผมคิดแบบนี้อาจจริง ไม่ได้โอเวอร์

ครูสึโบอิเป็นครูประจำชั้นของผมตอน ม.สาม ระหว่างช่วงที่ต้องปรึกษาครูเรื่องเส้นทางอนาคต ตอนนั้นผมหวังจะเข้าเรียนต่อในโรงเรียนที่สอบเข้ายาก บางครั้งครูก็ให้กำลังใจผมด้วยถ้อยคำอันอ่อนโยน แต่บางครั้งก็ใช้ถ้อยคำกระตุ้น ทว่าครูไม่เคยพูดแม้แต่ครั้งเดียวว่า “แกไม่มีทางต่อ ม.ปลายที่โรงเรียนนั้นได้แน่” ครูบอกแต่ว่า “ถ้าไม่ตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้จะสอบเข้าโรงเรียน ม.ปลายแห่งนั้นไม่ได้แน่ แต่อย่างนาโอมิตสึต้องทำได้แน่” ครูสอนวิชาสังคมศึกษาก็จริง แต่เวลาผมไปถามคำถามครูในช่วงพักหรือหลังเลิกเรียน ครูก็จะช่วยสอนวิชาอื่นๆ ได้อย่างชำนาญ และส่งผลให้ผมสอบเข้าโรงเรียนที่หวังไว้ได้สำเร็จทั้งที่ตอนแรกคะแนนผมยังขาดอีกตั้งเยอะ แม้จะผ่านมากกว่าสี่ปีแล้ว ถึงทุกวันนี้ผมก็ยังนึกขอบคุณครูสึโบอิจากใจจริง

นอกจากนี้ผมกับครูสึโบอียังชอบปิ่นเขาเหมือนกันด้วย ผมเริ่มชอบปิ่นเขาตามพ่อ แต่ความแตกฉานของครูในเรื่องการปิ่นเขานั้นเหนือกว่าพ่อผมมาก เมื่อได้ฟังครูเล่าเรื่องความยอดเยี่ยมของภูเขา ผมก็หลงใหลจนไปเข้าชมรมปิ่นเขาสมัย

ม.ปลาย เมื่อคิดในแง่นี้ จะเรียกว่าชีวิต ม.ปลายของผมเป็นรูป
เป็นร่างได้ก็เพราะครูสืโบอิกือบทั้งหมดก็คงไม่เกินจริง

ระหว่างหวนนึกถึงความทรงจำเหล่านี้ สุดท้ายน้ำตาผม
ก็ไหล แวบแรกผมนึกว่าตัวเองบ่อน้ำตาตื้นขึ้นเพราะอายุมากขึ้น
แต่ก็คิดว่าถ้าต้องมาร่วมพิธีคืนเฝ้าศพของครูสืโบอิกิ ต่อให้ผมยัง
วัยรุ่นก็ร้องไห้อยู่ดี

ในสมัยนั้นครูสืโบอิกิเป็นครูที่มีประสบการณ์ยาวนานแล้ว
ก็จริง แต่หัวใจครูยังเยาว์วัยมาก ครูคอยรับฟังเสียงของพวก
นักเรียนอย่างพวกผมซึ่งกำลังอยู่ในวัยต่อต้านผู้ใหญ่สุดขีด โดย
ไม่เคยวางตัวอยู่เหนือกว่านักเรียน

ถ้าจะเล่าเรื่องครูสืโบอิกิก็ เรื่องที่ห้ามลืมเล่าเด็ดขาดคือ
เหตุการณ์ก่อนวันนิทรรศการครั้งสุดท้ายสมัย ม.ต้น

ในงานนิทรรศการที่โรงเรียนของผม โรงเรียนมัธยมต้น
ชิบซากิ ประจำอำเภอโซฟุ กรุงโตเกียว มีธรรมเนียมว่าเด็ก ม.สาม
จะร่วมใจกันแสดงดนตรีต่อหน้านักเรียนทั้งโรงเรียน ผมไม่ได้
อยากจะไม่หรอกนะ แต่ถ้าพูดแบบนี้ก็แปลว่าใจจริงอยากโม้มันดๆ
นั่นแหละ สมัยนั้นผมเนื้อหอมเป็นอันดับต้นๆ ของรุ่น ตอน ม.สาม
ผมเลยได้เป็นนักร้องนำของวงและแสดงบนเวทีงานนิทรรศการ
เพื่อนๆ หารือกันและได้ข้อสรุปว่าเพลงที่จะใช้แสดงคือเพลงเมดเลย์
ของโอซากิ ยูตากะ นักร้องและนักแต่งเพลงหนุ่มผู้มีชื่อเสียงตั้งแต่
วัยรุ่นแต่จากไปก่อนวัยอันควรเมื่ออายุเพียงยี่สิบหกในปี 1992
แล้วพวกผมก็ทุ้มเทฟึกซ้อมในเวลาพักและหลังเลิกเรียนเพื่องาน
นิทรรศการ